

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 425/23

לפני :
כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופט ד' מינץ

המערערת : מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב : Tekeste Teklu

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו
בת"פ 56417-05-22 מיום 29.11.2022 שניתן על ידי כב'
סג"נ בני שגיא

תאריך הישיבה : ד' בסיון התשפ"ג (24.5.2023)

בשם המערערת : עו"ד מסעד מסעד

בשם המשיב : עו"ד דן באומן

פסק-דין

השופט י' עמית:

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' סגן הנשיא ב'
שגיא) בת"פ 56417-05-22 מיום 29.11.2022.

1. ביום 18.9.2022 הורשע המשיב בעבירה של גרימת חבלה חמורה בנסיבות
מחמירות לפי סעיף 333 בשילוב עם סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977
(להלן: החוק). זאת, על סמך הודאתו במסגרת הסדר טיעון אשר לא כלל הסכמה לעניין
העונש.

מכתב האישום המתוקן עולה כי בין המשיב למתלונן, שניהם נתינים זרים מאריתריאה, הייתה הכרות מוקדמת. יום אחד השניים נפגשו ברחוב במקרה והחליפו ביניהם דברים בעוינות, תוך שהמתלונן ירק על המדרכה בקרבת המשיב. המשיב כתגובה הניף את ידו תוך שהוא אוחז בסכין יפנית שנשא עמו (להלן: הסכין), ובכך איים על המתלונן. בהמשך לכך המשיכו השניים לצעוד זה לצד זה, וזמן קצר לאחר מכן בעט המתלונן בחפץ שהיה מונח ברחוב בסמוך למשיב. או-אז שיסף המשיב את גרונו של המתלונן באבחת סכין אחת, ונמלט מהמקום.

כתוצאה ממעשי המשיב נגרם למתלונן חתך משמעותי בצווארו, לרבות בשריר הצוואר, והוא הובהל לבית החולים כשהוא מדמם, מורדם ומונשם, שם נזקק לאינטובציה, לעירווי דם ולניתוח דחוף.

2. בבואו לגזור את הדין, עמד בית המשפט המחוזי על חומרת מעשיו של המשיב, בהתחשב בכך שהצטייד בסכין מראש; איים על המתלונן באמצעותה; בהינתן שלא קדם לאירוע סכסוך או התגרות יוצאי דופן מצדו של הקורבן; ובהינתן מיקום הפגיעה, אשר יכול היה בנקל להפוך אותה לקטלנית. לצד זאת, בית המשפט נתן דעתו לכך שבסופו של דבר לא נגרמו למתלונן נכות צמיתה או נזק תפקודי כלשהו, וזאת הגם שפציעתו לא הייתה פשוטה כלל, ומבלי להמעיט מחומרת הסיכון הטמונה בדקירת אדם בצווארו. לנוכח כל אלה, קבע בית המשפט כי מתחם העונש ההולם נע בין 22-52 חודשי מאסר בפועל.

בית המשפט נתן דעתו לנתוניו האישיים של המשיב, לרבות מעמדו והקשיים שעבר בארץ מוצאו; לכך שהמשיב הודה וקיבל אחריות על מעשיו; ולכך שלמשיב הרשעה קודמת בעבירת אלימות מלפני כ-8 שנים, בגינה ריצה מאסר בפועל של שמונה חודשים. בשורה התחתונה, העמיד בית המשפט את עונשו של המשיב על 32 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה בן שמונה חודשים למשך שלוש שנים לבל יעבור עבירת אלימות מסוג פשע, ומאסר מותנה בן שלושה חודשים לבל יעבור עבירות אלימות מסוג עוון, עבירות איומים או החזקת סכין.

מכאן ערעור המדינה כנגד קולת עונשו של המשיב.

3. המערערת עמדה על הצורך למגר את תופעת ה"סכינאות", וטענה כי עונש המאסר שהושת על המשיב נמוך וחורג באופן משמעותי ממדיניות הענישה הנוהגת בעבירות מסוג זה, אינו הולם את חומרת מעשיו ואת פוטנציאל הנזק הטמון בהם, ואינו

עומד בקנה אחד עם שיקולי ההרתעה. בתוך כך נטען כי קיים פער בלתי מוסבר בין הרטוריקה שבה השתמש בית משפט קמא לבין העונש שהטיל בפועל; כי המשיב היה "אך כפסע מנטילת את חייו של המתלונן, בשל ויכוח פעוט", והמתלונן ניצל עקב הטיפול הרפואי המיטיב שניתן לו; וכי לא ניתן ביטוי מספק לפוטנציאל הנזק הטמון במעשה, לכך שהמשיב הצטייד בסכין מראש, ביצע את מעשיו בהעדר התגרות ממשית מצד המתלונן, תחת השפעת סמים, ולכך שברח מן הזירה והותיר את המתלונן מתבוסס בדמו.

מנגד, בא כוח המשיב לא חלק על חומרת המעשה, אך טען כי העונש שהוטל על המשיב אינו סוטה ממדיניות הענישה באופן שמצדיק את התערבות ערכאת הערעור. בא כוח המשיב חזר והדגיש את נסיבותיו האישיות של המשיב, לרבות התלאות שעבר בטרם הגיע לישראל.

4. לאחר שקיימנו דיון לפנינו ושמענו את טענות הצדדים, הגענו למסקנה כי דין הערעור להתקבל.

בית משפט זה חזר ועמד על הצורך להיאבק בתופעת הסכינאות באמצעות ענישה הולמת ומרתיעה, ואין צורך לחזור על הדברים (ראו, מיני רבים, ע"פ 6910/09 הדרה נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (9.5.2010); ע"פ 6376/11 כבוב נ' מדינת ישראל, פסקה ו (20.11.2012); ע"פ 7712/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות כ"ח-כ"ט (23.5.2013); ע"פ 1997/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 12 והאסמכתאות שם (29.8.2013); ע"פ 479/21 עטילה נ' מדינת ישראל, פסקה 11 והאסמכתאות שם (26.8.2021)). לא ניתן להפריז באשר לחומרת מעשיו של המשיב, אשר אך בנס לא הובילו לתוצאה קטלנית, והכל בשל ויכוח על עניין של מה בכך. אכן, במסגרת הסדר הטיעון יוחסה למשיב "רק" עבירה של גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות להבדיל מעבירה לפי סעיף 329 לחוק, אך נסיבות המעשה, כפי שעולות מעובדות כתב האישום המתוקן, הן על הצד המחמיר ביחס לקשת המקרים הנכנסים בגדרה של עבירה זו (אשר העונש המירבי בגינה עומד על 14 שנים). בית משפט קמא אמנם ציין את חומרת המעשה ואת פוטנציאל הנזק הטמון בשיסוף גרונו של אדם, אך במבחן התוצאה נדמה כי לא ניתן לכך המשקל הראוי.

מעיון בגזר הדין עולה כי אף לא ניתן משקל כלשהו לכך שהמשיב ברח מן הזירה והותיר את המתלונן להתבוסס בדמו ברחוב. למשיב אין אפוא חלק בכך שחייו של המתלונן ניצלו בסופו של דבר, ובעניין זה אין לו אלא להודות לאלה שסייעו למתלונן, ובכך גם הצילו אותו-עצמו מלעמוד לדין בגין אישומים חמורים בהרבה.

יוער, כי מרבית פסקי הדין שאליהם הפנו הצדדים בנוגע לרמת הענישה הנוהגת אינם דומים למקרה שלפנינו. אין המדובר בקטטה ומבלי להתעלם מהתנהגותו של המתלונן, לא קדמה לשיסוף התגרות יוצאת דופן, איומים או אלימות מצד המתלונן; אין המדובר בקטין או במי שנעדר עבר פלילי; ובפרט – השימוש בסכין במקרה דנן נעשה כלפי אזור כה חיוני בגוף, המבדיל אותו ממרבית המקרים שהובאו על ידי הצדדים (להוציא את ע"פ 4145/12 הרוש נ' מדינת ישראל (29.4.2013) וע"פ 7874/13 עמרו נ' מדינת ישראל (24.6.2014), שם נגזרו עונשים של 48 ו-40 חודשי מאסר, בהתאמה).

5. יודגש כי נתנו דעתנו גם לשיקולים לקולא בעניינו של המשיב, לרבות הודאתו שחסכה זמן שיפוטי, נסיבותיו האישיות וסיפור חייו, כפי שהועלו בבית משפט קמא ובדיון לפנינו. אולם באיזון אל מול השיקולים האחרים שצוינו לעיל, אין בכך כדי לשנות מן המסקנה אליה הגענו, ולפיה יש להחמיר בעונשו של המשיב.

6. סופו של דבר, בשים לב לכל האמור לעיל, ומאחר שאין דרכה של ערכאת הערעור למצות את העונש, אנו מחליטים להוסיף לעונשו של המשיב 16 חודשי מאסר בפועל, כך שחלף 32 חודשי מאסר בפועל שהושתו עליו, יעמוד עונשו על 48 חודשי מאסר בפועל. יתר רכיבי גזר הדין יותרו על כנם.

ניתן היום, ט"ו בתמוז התשפ"ג (4.7.2023).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט